

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXI. Quomodo expulsus sit Petrus, & in ejus locum intrusus fuerit Lucius
Arianus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

A

CAP. XXI.

Quomodo expulsus sit Petrus, & in eius locum intrusus fuerit Lucius Arianus.

CUMQUE eum in Pontificali folio collocassent, confestim rector provincie collecta Gentilium & Judaeorum multitudine, Ecclesie ambitum circumdedit, monens Petrum ut abscederet. Alioqui ni paruisset, expulsum se illum minabatur. Id autem agebat, specie quidem ut Imperatori gratificaretur, damnis eos afficiens qui contraria sentiebant: revera autem impietatis felle succensus. Nam simulatorum cultui addictus erat, & Ecclesie calamitate velut maxima festivitate delectabatur. Admirandus itaque Petrus, cum insperatum bellum animadvertisset, clam discessit: consentoque navigio, Romam se contulit. Paucis deinde interjectis diebus, Euzoius ab urbe Antiochia Lucium secum adducens, venit Alexandriam, eique Ecclesiam tradidit: Cujus viri impietatem atque injustitiam civitas quoque Samolatensum experta jam fuerat. At populus in Athanasii doctrina prius nutritus, cum contrariam sibi escam subministraret cerneret, ab Ecclesiasticis conventibus abstinuit. Lucius vero, idolorum cultores tanquam satellites circa se habens, ex Orthodoxis alios caedebat, alios conjiciebat in carcerem; alios fugere compellebat; aliorum domos Barbarico more populatus est. Verum admirabilis Petrus, hac in epistola sua optime omnium exposuit. Quam quidem epistolam, ubi unum ex sceleribus Lucii narravero, huic Operi intexam. Viri quidam in Aegypto Angelorum vitam æmulantes, ab urbium strepitu ac tumultu se subduxerant, vitamque in solitudine amplexi, arenosum ac sterile solum frugiferum reddiderant, fructum Deo gratissimum ac pulcherrimum offerentes virtutem quam instituerant. Hujus conversationis duces ac principes, cum alii multi extiterunt, tum celeberrimus ille Antonius, qui monasticorum cœterum egregius fuit exercitator. Hujus igitur sodales: ipse enim cum plurimis ac præstantissimis mercibus ad tranquillos portus jam pridem appulerat: miser iste & infelicissimus persecutus est; Ac divinorum illorum cœterum duces, Macarium scilicet illum clarissimum,

Κεφ. κα΄.

Περὶ τῆς ἐκβολῆς πέτρου, καὶ εἰσαγωγῆς λυκίου Ἀριανοῦ.

ΕΠὶ δὴ τῶν δόχτειραλικῶν αὐτὸν ἐνδοσανθῶκοις, δι' οὓς ὁ ἔθνησ ἠγάμεν, τὸν ἑλληνικὸν καὶ ἰουδαϊκὸν ὄμιλον συναφροῖσας, ἔδυν τ' ἐκκλησίας ἐκύκλωσε ἀπειθόλους, ὁξύναι τὰ πέτεω παρεγγυῶν, καὶ γνῶσκοντα ὁξελασφὴν πείλξ. ἐποῖξ ὅ ταῦτα, τὰ βασιλεῖ μὲν δὴθεν τὰ θυμῆρη πρῶτα μαλ' ἰδομέν, καὶ ἔδυν τὰνανία φρονεῖσας ἀναπιμπλάσ συμφορῶν τῆ δὲ γε ἀληθεία, τ' δυνασθεῖσ ὀργῆσ ἐμφορῶν μῆρ. τ' γν τῶν εἰδώλων θεραπείας ὁξήρησ, ἔλαμπε ὁ αὐτῶν ὑπελάμειαν ἐορῆσ, τὴν τ' ἐκκλησίας ζάλω. πῶτεσ μὲν ἐν ὁ βασιμασί, τὸν ἀδόκητον θεασάμενος πόλεμον, λαθῶν ὁξελήλυθε καὶ σκαφες ἔπῆσας, ἐσ τῶν ῥώμῶν ἀπῆρεν. ὀλίγων ὅ δὲ λειψῶσων ἡμερῶν, ἀζῶσ δὲ ἀνὸ ἀνὸσ χείρας λέκκιον ἀγῶ ἀφίκεσ, καὶ τὰς ἐκκλησίας ἐκείνω παρῶσθεν, ἐτ' δυνασθεῖσ καὶ ἀξονομίας, καὶ τὰσ αμῶσ αὐτὰ πείρα ἐλάθεν. τὸ ὅ πῶλῆσ τῶσ ἀθανασίξ διδασκαλίαιξ ἐπὶ ἑδρα μῆνον, ἐσ τα ἐναντίαν τροφῶν θεασάμενος, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπίσση συλλόγων. Ὁ ὅ λῆκμ, δὲ ρυφοροῖσ κεχημῆρ, τοῖσ τῶν εἰδώλων θεραπείαιξ, ἔδυν μὲν ἠκίξ, ἔδυν ὅ καθ' ἑργε, τῶσ ὅ δραπέδων ἠνάκτα ζεν' ἀλλων ὅ, βαρβαρῶν δίκην ἐπόρθη τὰς οἰκίας. ἀλλὰ ταῦτα ἀμῶσ ὁ ἀξίαγασ πῶτεσ ἐν ἑπιστολῆ δὲ ἠγῆσαστο. ἐῶ ὅ μίαν ἀνοσικεργίαν τῶ λυκίξ δὲ ἠπῆσασμενος, ἐκείνην ἐν τῆσ τῆ συγγραφῆ τῆν ἐπιστολῆν. ἀνδρες ἐν αἰγύπτῳ, τῆν τῶν ἀγγέλων σολιείαν ζηλώσάντες, τὰς μὲν πολὺ κῆρ ἑρῶσ ρύεσ ἀπέδρασαν τῆν ἐν ἐρήμῳ ὅ παρῶσ τῶ βιοσί, ἔ τῆν ψαμμῶσ δὲ ἀκαρπον καρποφόρον ἀπέφῆναν, καρπὸν τὰ θεῶ ἠδ' ἰσὸν τῶσ καλίξσων φέρῶσ, ἠν ἐνομοθέτησαν δόξῆσ ταῦτῆσ πολλοὶ μὲν ἠρξαν καὶ ἄλλοι ὅ πολὺσας. παιδοστέβησ ὅ ἀρίξ τῶ ἀσκητικῶν ἐργῶ νεῶσ σωλασμάτων, ἀνῶν ἐκείν ὅσ πῶ λυμῆνῆ, δόξῆσ πῶ λαίξραν τοῖσ ἀσκητικῶν ἀποφῆνας τῆν ἐρημον' τὰς ἐκείν ἐν θιασῶτῶσ αὐτῶ γνῶ τῶν μεγίστων τῶ καλῶσων φορῶν, εἰς τὰς ἀπνέμεξ λιμῶσ κατῶρμῶσ ὁ δύσησ ἐκείν καὶ τῶσ σάδλι ἐδῶξε. τὰς ὅ τῶν θείων ἐκείν ἠγῆμενξ χορῶν, μακαρίον τε τὸν αἰοῖδ' ἡμῶν καὶ

καὶ τὸν ἐκείνου ὁμῶν μόνον τε ἐκείνους, καὶ οὐδὲν
 ἄλλως ἐν τῇ ἀσπληαίων ἐξοσίων, εἰς πνα
 ἡσόν ἐξέπεμψεν ὑπὸ δυσσεβῶν οἰκηθῆναι
 ἀνθρώπων, καὶ μηδένα πώποτε δεξασθῆναι
 δυσσεβείας διδασκαλῶν ἢ πορθεῖν τῆ γῆ τῆ
 κῆσπελάσασθαι, ὁ δαίμων ὁ παρ' ἐκείνων
 πμῶνδρος, τὸ ἰδρυμένον κατὰ λιπῶν εἰδῶλον,
 ὅπως εἶχε παλαιὸν οἰκηθῆναι, τὴν ἑρέως ἐξέ-
 μνη θυγατέρα, καὶ βακχολομένῳ πατρὶ τὴν
 ἀκίλῳ ἐξήγαγε, εἰς τὸ πορθεῖν (4) ἐρεῖ
 παρσώρμισαν. ὄργανον ἢ τῆ γλώσση χρησά-
 μεν (5) τὴ κόρης, ἐβόα διὰ ταύτης, ἅπτε ἐν φι-
 λίπποις ἢ τὸ πνεῦμα τῆ πύθωνος ἐχέουσα. ἡ-
 κκον ἢ ἀπαίσεις, καὶ ἀνδρες ἐκ γυναικῶν, ἐκείνους
 δαίμονος λέγοντες ὡς τὸ ὑμείρας δυναστείας,
 ὡσεὶ ἀποτίεις τῆ χειρὸς πάντων παρ' ὑμῶν ἐ-
 ληλάμεθα, διὰ πόλεων καὶ κωμῶν, διὰ ὄρων ἐ-
 βενῶν, διὰ τῆς οἰκηθῶν ἐσσημεῖν ἐρημ-
 ἡλπίσαμεν ἐν τῷ δετῷ ἡσὺδρῶν διὰ γοῖες, τῆ
 ὑμείρων ἀπηνάχθαι βελῶν, καὶ τὴ ἐλπίδ
 ἐψάδωμεν. ἐπὶ αὐτὰ γδύμας ἐξέπεμψαν
 (6) δῶκοιες, ἕχ' ἵνα ὑμᾶς ἀνάσωσιν, ἀλλ'
 ἵνα ἡμᾶς δι' ὑμῶν ἐξελάσωσιν ἀφισάμεθα
 καὶ τῆς ἡσὺδ (7) ταῖς γδύμας δρεῖν ὑμῶν ἀκί-
 σι βαλλόμεθα. ταῦτα λέγοντες, ἐτα τέτοις
 παρσώμοια, εἰς μὴν τὸ εἰδῶλον κόρη κα-
 τέβαλον. ἀντί τῆ φρεσῶν πᾶμπαν ἐχέοντες. ὁ
 ἢ θεῖος ἐκείν (8) χορῶς, πρὸς οὐδέ αὖτε τὴν
 κόρη ἀνέστησε, καὶ τῷ γενηθῆναι τῶ φρεσῶν ἀν-
 τε καὶ ἐρῶμεν ἀπέδωκεν. (9) ἢ τῆ θαυμασί
 θεαίαι, παρ' ἡμῶν ἀγίων ἐκείνων ποδῶν κυλι-
 δέμενοι, τῆ τῆς σωτηρίας ἐφοδῶν μέγαλα-
 χεῖν ἡν ἐβόλησαν. καὶ τὸ μὲν τῆ εἰδῶλον κατέ-
 λυσαν τέμενος, ταῖς ἢ τῆς διδασκαλίας ἀκίσι
 καλῶν γαῶν ἐντες, τῆ ἑπαναγί βαπτίσματος
 ἡξιώθησαν χάρι (10) τέτων ἐν τῷ ἀσφ δῆλων
 γενηθῆναι, πανδημῆ συνήλθον ἀπαίσεις τῶ
 λκίω λοιδορέμενοι, ἐθεήλατον σφᾶς ὄργην
 καλατήψαζ λέγοντες, εἰ μὴ ὁ τῆ ἀγίων ἐκεί-
 νων ὁ θεῖος ἀφεθεῖ χορῶς. ἕτω δέσας ὁ λέ-
 κ (11) τὸν τῆς πόλεως θόρυβον, ἐπανελθῆν τοῖς
 θεασίσι ἀνδράσιν ἐπέτεψεν εἰς τὰ ἀσπληαία.
 ἱκανὰ μὴν δὴ καὶ ταῦτα δεῖξαι τὴν ἐκείνους βδέ-
 λυειαν τε καὶ ἀσέβειαν. Ἐφεσέρον ἢ τας πολ-
 μηθείας διδάξαι πᾶσαν οἰκίαν, τῆ θαυμασί
 πέτετα τὰ γράμματα. ἐπὶ τὸ μῆκος φούτων,
 τὰ ἐν μέσῳ κείμενα τῆς ἑπιστολῆς ἐκνήσω
 τῆ συζητησῆ.

A & alterum ei cognominem, Isidorum
 quoque & alios, ἐ speluncis suis extra-
 ctos ablegavit in insulam quandam
 quæ ab impiis hominibus colebatur,
 nec ullum unquam pietatis magistrum
 acceperat. Cùmque navigium ad o-
 ram insulæ appropinquasset, dæmon
 qui ab illis colebatur, relicto simulacro
 quod vetustum ejus erat domicilium,
 filiam sacerdotis in furem egit, &
 bacchantem perduxit ad littus quò re-
 miges navem appulerant. Et puellæ
 linguâ, tanquam instrumento utens,
 eadem clamare cœpit, quæ olim mu-
 lier illa apud Philippos, spiritu Pytho-
 nio agitata. Audivère tunc omnes
 tam viri, quàm feminae, vocem dæmo-
 nis illius ita dicentis. O potentiam ve-
 stram, famuli Christi. Undique à vo-
 bis fugati sumus; ab urbibus & vicis; à
 montibus & collibus; à solitudine in-
 colis vacua. Sperabamus quòd in hac
 parva insula commorantes, jactum te-
 lorum vestrorum evitarem, sed spes
 nostram nos fefellit. Huc enim miserunt
 vos persecutores, non ut molestia vos
 afficerent, sed ut nos vestrâ operâ hinc
 exturbarent. Abscedimus ergo ab hac
 quoque insula. Virtutis enim vestræ
 radiis perstringimur. Hæc & hujusmo-
 di alia dicentes, puellam quidem solo
 affligerunt: ipsi vero penitus evanue-
 runt. Tunc divinus ille Monachorum
 chorus, oratione facta puellam è solo
 excitavit, sanamque mente simul &
 corpore, parenti restituit. Ii verò qui
 hujus miraculi spectatores fuerant, San-
 ctorum illorum pedibus advoluti, ro-
 gare cœperunt ut salutis viaticum per-
 ciperent. Ac templum quidem dæmo-
 num funditus everterunt: Sacræ vero
 doctrinæ radiis illustrati, divini Baptis-
 mi gratiam susceperunt. Quæ cùm A-
 lexandriæ nuntiata essent, omnes in u-
 num congregati Lucium convitiis la-
 cerarunt, iram divini numinis immi-
 nere sibi clamantes, nisi sacer Sancto-
 rum illorum cœtus dimitteretur. Ita
 Lucius civitatis tumultum reformi-
 dans, sanctissimos viros ad speluncas
 suas redire permisit. Atque hæc qui-
 dem sufficere poterant, ad demon-
 strandam ejus nequitiam & impieta-
 tem. Verùm ipsius Petri litteræ, ini-
 qua Lucii facinora apertius edocebunt.
 Ego verò earum vitans prolixitatem,
 ea duntaxat, quæ in medio habentur,
 hoc loco adscribam.

Z